

PARAULES DE VIDA

Laudato si' (II)

En l'últim escrit de vida diocesana abans del parèntesi vacacional, vaig presentar les línies mestres de l'encíclica *Laudato si'* del papa Francesc i els vaig proposar d'endinsar-se en la lectura d'aquest document del magisteri, tan il·luminador per a la nostra societat i el nostre món. Al llarg d'aquest primer trimestre dedicaré també algunes reflexions setmanals a presentar-los el missatge d'aquesta encíclica.

El primer capítol té un caràcter descriptiu. En ell el Papa vol que caiguem en el compte «del que li està passant a la nostra casa de tots» (núm. 17). I ho fa amb una gran humilitat: «sobre moltes qüestions concretes l'Església no té per què proposar una paraula definitiva i entén que ha d'escoltar i promoure el debat honest entre els científics, respectant la diversitat d'opinions. Però n'hi ha prou de mirar la realitat amb sinceritat per a veure que hi ha una gran deterioració de la nostra casa de tots» (núm. 61). Els fenòmens que es descriuen, i que d'alguna manera es denuncien en aquest capítol, responen a la percepció comuna del que està vivint el nostre planeta i que pot comprometre el futur de la humanitat. Els fets que el Papa esmenta estan constantment en els mitjans de comunicació social i en moltes de les nostres converses: la

contaminació atmosfèrica i la produïda pels residus tòxics; l'escalfament progressiu i cada vegada més accelerat del planeta; la qüestió de l'aigua com a bé comú i la sobreexplotació dels recursos aquífers; la pèrdua de la biodiversitat, amb el que això suposa d'empobriment del planeta; el deteriorament de la qualitat de vida d'amplis sectors de la població del nostre món, per la insalubritat de les ciutats i la contaminació a la qual estan exposades moltes persones, etc...

El Papa ens convida a caure en el compte que els efectes que aquestes pràctiques tenen sobre els éssers humans no afecten a tots per igual: «la deterioració de l'ambient i la de la societat afecten d'una manera especial als més febles del planeta» (núm. 48). Per això, la preocupació per les qüestions ecològiques no pot respondre únicament al desig de preservar la qualitat de vida dels països desenvolupats, sinó que té a veure amb la dignitat de les persones més pobres. El Papa denuncia el fet que «(els exclosos) són presents en els debats polítics i econòmics internacionals, però sovint sembla que els seus problemes es plantegen com un apèndix... De fet, a l'hora de l'actuació concreta, queden sovint en el darrer lloc» (núm. 49). Hi ha també certes mesures que des

dels països desenvolupats es volen imposar als països pobres per «solucionar» els seus problemes de subdesenvolupament, com ara programes de control de la natalitat o de «salut reproductiva» que es denuncien en l'encíclica: «culpar a l'augment de la població i no al consumisme extrem i selectiu d'alguns, és una manera de no afrontar els problemes» (núm. 50).

Estem davant d'una situació preocupant: «Mai no hem maltractat i ferit la nostra casa de tots com en

els darrers dos segles» (núm. 53). I paradoxalment: «cria l'atenció la feblesa de la reacció política internacional» (núm. 54).

L'encíclica no pretén oferir solucions tècniques als problemes que té plantejats el nostre món, simplement vol ser una veu per convidar-nos a actuar amb la responsabilitat que l'actual situació exigeix.

Amb la meua benedicció i afecte,

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

La lliçó de Gandhi (I)

La pràctica de la no violència és el camí cap a la pacificació del món. La no violència és un moviment ampli i ric que no es pot presentar de manera simplificadora. És un mètode nascut al redós de l'experiència religiosa, però això no significa que solament les persones religioses puguin practicar-la i deixar-se guiar per ella. La no violència tal com

la va viure, pensar i practicar el seu màxim representant, Mahatma Gandhi, està profundament arrelada a l'espiritualitat i a la pregària.

Aquesta filosofia, però, es va estendre tant a Occident com a Orient i ha tingut i segueix tenint egregis representants. Alguns dels trets que identifiquem en els teòrics de la no violència, sigui quina sigui la seva

religió, és una forma especial de ser, d'estar i de percebre la realitat, una forma curulla d'admiració i de misericòrdia, una capacitat de comoure's íntimament davant de tot allò que existeix, davant d'una petita criatura o davant de realitats com la bondat, el sofriment o la bellesa; una inspiració que ve més de la intuïció que no pas del raciocini; una

convicció de què la força de l'esperit és poderosa, una preocupació constant per la fidelitat a la veu interior, una capacitat d'acceptació generosa de les situacions difícils de la vida com el fracàs, la malaltia o la mort, una esperança i un coratge sostinguts en el temps.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Laudato si' (II)

En el último escrito de vida diocesana antes del paréntesis vacacional, presenté las líneas maestras de la encíclica *Laudato si'* del papa Francisco y les propuse que se adentraran en la lectura de este documento del magisterio, tan iluminador para nuestra sociedad y nuestro mundo. A lo largo de este primer trimestre dedicaré también algunas reflexiones semanales a presentarles el mensaje de esta encíclica.

El primer capítulo tiene un carácter descriptivo. En él el Papa quiere que caigamos en la cuenta de «lo que le está pasando a nuestra casa común» (n.º 17). Y lo hace con una gran humildad: «sobre muchas cuestiones concretas la Iglesia no tiene por qué proponer una palabra definitiva y entiende que debe escuchar y promover el debate honesto entre los científicos, respetando la diversidad de opiniones. Pero basta mirar la realidad con sinceridad para ver que hay un gran deterioro de nuestra casa común» (n.º 61). Los fenómenos que se describen, y que de algún modo se denuncian en este capítulo, responden a la percepción común de lo que está viviendo nuestro planeta y que puede comprometer el futuro de la humanidad. Los hechos que el Papa menciona están constantemente en los medios de comunicación social y en muchas de nuestras conversaciones: la contaminación atmosférica y la producida por los residuos tóxicos; el calentamiento progresivo y cada vez más acelerado del planeta; la cuestión del agua como bien común y la sobreexplotación de los recursos acuíferos; la pérdida de la biodiversidad, con lo que ello supone de empobrecimiento del planeta; el deterioro de la calidad de vida de amplios sectores de la población de nuestro mundo, por la insalubridad de las ciudades y la contaminación a la que están expuestas muchas personas, etc...

El Papa nos invita a caer en la cuenta de que los efectos que estas prácticas tienen sobre los seres humanos no afectan a todos por igual: «el deterioro del ambiente y el de la sociedad afectan de una manera especial a los más débiles del planeta» (n.º 48). Por ello, la preocupación por las cuestiones ecológicas no puede responder únicamente al deseo de preservar la calidad de vida de los países desarrollados, sino que tiene que ver con la dignidad de las personas más pobres. El Papa denuncia el hecho de que «(los excluidos) están presentes en los debates políticos y económicos internacionales, pero frecuentemente parece que sus problemas se plantean como un apéndice... De hecho, a la hora de la actuación concreta, quedan frecuentemente en el último lugar» (n.º 49). Hay también ciertas medidas que desde los países desarrollados se quieren imponer a los países pobres para «solucionar» sus problemas de subdesarrollo, como programas de control de la natalidad o de «salud reproductiva» que denuncia la encíclica: «culpar al aumento de la población y no al consumismo extremo y selectivo de algunos es un modo de no afrontar los problemas» (n.º 50). Estamos ante una situación preocupante: «Nunca hemos maltratado y lastimado nuestra casa común como en los últimos dos siglos» (n.º 53). Y paradójicamente: «llama la atención la debilidad de la reacción política internacional» (n.º 54).

La encíclica no pretende ofrecer soluciones técnicas a los problemas que tiene planteados nuestro mundo, simplemente quiere ser una voz para invitarnos a actuar con la responsabilidad que la actual situación exige.

Con mi bendición y afecto,

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

La diòcesi de Tortosa pelegrinà a Lourdes

Del 2 al 6 de juliol, la diòcesi de Tortosa realitzà el 34è pelegrinatge diocesà al Santuari de la Mare de Déu de Lourdes, sota el lema: VIU UNA EXPERIÈNCIA INTENSA.

El tema pastoral d'aquest any fou: «Lourdes: l'alegria de la missió». Una alegria que hem de testimoniar i saber agrair al Senyor el do de la fe.

Els dos-cents vuitanta pelegrins de la nostra diòcesi eren de les delegacions d'Amposta, Benicarló, la Ràpita, Ribera d'Ebre, Terra Alta, Tortosa i Vinaròs, acompanyats per onze sacerdots, un diaca permanent i tots presidits pel Sr. Bisbe.

En arribar a Lourdes, havent sopat, fou la trobada a la sala Joan XXIII, d'Hospitalaris i altres pelegrins. El president de l'Hospitalitat, Ferran Carles, ens donà la benvinguda. Tot seguit, el consiliari de l'Hospitalitat, Mn. Jordi Centelles i el nostre bisbe Enrique, ens adreçaren també unes paraules de salutació.

El dia següent, ens reuníem al voltant de la Verge Coronada per a fer el rés de Laudes. A continuació vam assistir a la celebració de l'Eucaristia a la Gruta de

les Aparicions, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i pel nostre bisbe, Mons. Enrique Benavent, i celebrada pels sacerdots de les dues diòcesis.

L'Hora Santa posà fi a la jornada, amb unes encoratjadores paraules del Sr. Bisbe, sabent que el Senyor ens envia a la missió segons la vocació de cadascú, convençuts de què el que hem sembrat produirà els seus fruits.

Diumenge se celebrà la Missa Internacional a la Basílica Sant Pio X. Una vegada més senties la catolicitat de l'Església, compartint l'Eucaristia amb els germans de diferents races i nacions.

Ens vam retrobar a la tarda, a la Basílica Sant Pio X, per celebrar la Processó Eucarística. Ac-

te molt emotiu, veient tants malalts rebent la benedicció del Santíssim amb gran fervor i fe.

I com a comiat de la nostra estada a Lourdes, l'Eucaristia del dilluns a Sta. Bernardette, presidida pel nostre Bisbe i celebrada per tots els sacerdots assistents de la diòcesi. En l'homilia ens digué el Sr. Bisbe que havíem arribat al moment de donar gràcies per haver compartit uns dies d'intensitat en el servei, en la pregària i en l'alegria de la fe.

Gràcies a tots els que, any rere any, feu possible el pelegrinatge diocesà presidit pel nostre bisbe Enrique, qui enmig de la Visita Pastoral, ha pogut dedicar aquests dies a acompanyar especialment els malalts i joves i tots els pelegrins.

Maria Joana Querol

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE LA FAMÍLIA

Mare

L'Església és mare. La nostra santa mare Església.

Qualsevol persona humana deu la vida a una mare, i gairebé sempre li deu molt de l'existència successiva pròpia, de la formació humana i espiritual.

Les mares són l'antídot més fort davant la difusió de l'individualisme egoista.

Les mares, es «divideixen» a partir del moment en què acullen un fill per a donar-lo al món i criar-lo. Sí, ser mare no significa només portar un fill al món, sinó que és també una opció de vida.

Una societat sense mares seria una societat inhumana, perquè les mares saben testimoniar sempre, fins i tot en els pitjors moments, la tendresa, el lliurament, la força moral. Les mares transme-

ten sovint també el sentit més profund de la pràctica religiosa.

Sense les mares, no sols no hi hauria nous fidels, sinó que la fe perdria bona part de la seva calor senzilla i profunda. I l'Església és mare, amb tot això; és la nostra mare. Nosaltres no som

orfes, tenim una mare. La Mare de Déu, la mare Església i mare nostra. No som orfes, som fills de l'Església, som fills de la Mare de Déu i som fills de les nostres mares.

(Dimecres, dia 7 de gener de 2015).

El director general de Joventut visita el casal d'estiu «L'Aulivera»

Parròquia Sant Josep Obrer (Sant Carles de la Ràpita), 14 de juliol de 2015

El Sr. Antoni Reig i Casassas, director general de Joventut de la Generalitat de Catalunya, acompanyat de la coordinadora territorial de Joventut a les Terres de l'Ebre, Tere Marcelino Obiol i de l'alcalde de La Ràpita, Josep Caparrós Garcia, han visitat el casal d'estiu «L'Aulivera» a la seva seu, a la parròquia Sant Josep Obrer, on han compartit una bona estona amb els responsables, els monitors i els infants participants del Casal.

Ha estat una visita molt cordial en la qual els visitants s'han interessat per la dinàmica del Casal i han rebut les explicacions adients per

part dels responsables i també dels infants que, després de presentar-se cadascun, els han fet coneixedors dels horaris i de les diferents activitats que es realitzen setmanalment.

La fotografia del grup ha posat el punt i final a aquesta visita que tots hem agraït pel que suposa de reconeixement institucional envers les associacions i entitats que ofereixen als nostres joves i infants espais per créixer i per educar també en el lleure durant els mesos de l'estiu.

Mike Safont Panisello
Responsable del casal d'estiu «L'Aulivera»

Dos torns de campaments

Les Pquies. de St. Pere (Benicarló), St. Josep Obrer (La Ràpita), Sts. Joans (Rossell), St. Rafel del Riu i Alcossebre han viscut uns dies intensos de campaments a Alcossebre, al campament Estel de l'Alba, dividits en dos torns.

El primer torn, del 19 al 21 de juny, han estat 52 infants de 3r i 4t de Primària els qui han participat com a «cercadors de la veritable felicitat» tot ajudant al «Rei trist» que tenint-ho tot no era feliç. **El segon torn, del 23 al 28 de juny**, han estat 32 infants de 4t, 5è, 6è i 1r d'ESO els qui han participat del campament en una dinàmica que cercava ajudar-los a créixer en la responsabilitat, la cooperació, el treball en equip i la presa de decisions conjunta.

Han estat uns dies formidables plens de moments de treball, de convivència, de gresca, de bany, d'Aquarama, de pregària i de celebració de la fe i sobretot de molta alegria. I tot això ha estat possible gràcies a la implicació de les parròquies i a un gran equip de catequistes, monitors, cuineres i mossens que volen fer camí junts. El sentiment final ha estat el mateix per a tots: tenim ganes de trobar-nos una altra vegada!

Mn. Carlos París

Colònies parroquials de Campredó

Del 8 al 12 de juliol, 25 xiquets i joves de la parròquia de Campredó van estar de colònies a la casa refugi «Cardenal Carles» del Seminari Diocesà. Amb una cuina renovada i amb les millores necessàries els participants van poder gaudir de la natura, la convivència, la pregària, la catequesi i els jocs, així com del bon menjar preparat acuradament per les cuineres.

Les excursions a Pallers, a Cova Cambra o a la font de Cova Avellanés no van esgotar les forces dels participants, i les visites a la Bassa de Mangrané van ser freqüents.

Diumenge van pujar els pares i familiars i, després de celebrar tots junts l'Eucaristia per donar gràcies a Déu per aquells dies, per la família i per la fe, i després de comentar les activitats, ens vam aplegar tots junts per dinar i amb tot, construir parròquia i fer poble.

AGENDA

► **Dijous 17.** Jesús - Teresianes, a les 11 h, reunió d'arxiprestos i delegats diocesans. / Tortosa, Parròquia Mare de Déu dels Dolors, a les 18 h, Missa de l'Associació de familiars de malalts d'Alzheimer.

► **Diumenge 20.** Missa TV2 presidida pel Sr. Bisbe, a les 10.30 h, des del Convent de Sant Domènec de Sant Cugat del Vallès.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (litúrgia hores: 4a setm.) [Nm 21,4-9 / Sl 77,1-2.34-35.36-37.38 / Jo 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu, titular de la catedral de Barcelona; sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi.

15. □ Dimarts [1Tm 3,1-13 / Sl 100,1-2ab.2cd-3ab.5.6 / Jo 19,25-27]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Dimecres [1Tm 3,14-16 / Sl 110,1-2.3-4.5-6 / Lc 7,31-35]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrí (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa.

17. ■ Dijous [1Tm 4,12-16 / Sl 110,7-8.9-10 / Lc 7,36-50]. St. Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbús, prevere i màrtir a Saragossa. A Vic: Dedicació de la Catedral.

18. ■ Divendres [1Tm 6,2c-12 / Sl 48,6-7.8-10.17-18.19-29 / Lc 8,1-3]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prevere franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, màrtir; santa Sofia, màrtir; santa Irene, màrtir. A Tarragona: sant Pius de Pietrelcina, prevere.

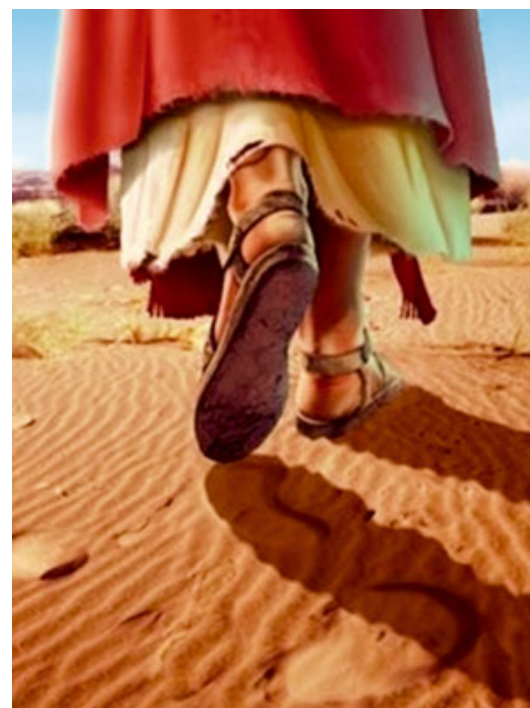
19. ■ Dissabte [1Tm 6,13-16 / Sl 99,2.3.4.5 / Lc 8,4-15]. Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. iv); santa Maria de Cervelló o del Socós, vg., mercedària (Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa).

20. ■ Diumenge vinent, el XXV de durant l'any (litúrgia hores: 1a setm.) [Sa 2,12.17-20 / Sl 53,3-4.5-6 i 8 / Jm 3,16-4,3 / Mc 9,30-37]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

Diumenge XXIV de durant l'any

COMENTARI

Una fe sense obres no ens connecta a Crist

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,5-9a)

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut: per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: qui em podrà condemnar?

▶ Salm responsorial (114)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor.*

Estimo de tot cor el Senyor: / el Senyor ha escoltat la meua súplica, / ha escoltat el meu clam així que l'invocava. R.

M'envoltaven els llaços de la mort, / tenia davant meu els seus paranyes, / i dintre meu l'angoixa i el neguit. / Vaig invocar el nom del Senyor: / «Ah, Senyor, salveu-me la vida.» R.

El Senyor és just i benigne, / el nostre Déu sap compadir. / El Senyor salvaguarda els senzills, / jo era feble i m'ha salvat. R.

Ha alliberat de la mort la meua vida, / els meus ulls, de negar-se en el plor, / els meus peus, de donar un pas en fals. / Continuaré caminant entre els qui viuen, / a la presència del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,14-18)

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tingués ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Vés-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit li faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meua fe.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 8,27-35)

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diuen la gent, que sóc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, d'altres, que sou Elies, d'altres, que sou algun dels profetes.» Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Pere li respon: «Vós sou el Messies.» Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú. I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà.» I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes.» Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perd per mi i per l'Evangelí, la salvarà.»

▶ Lectura de la profecia de Isaïes (Is 50,5-9a)

El Señor me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me aplastaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos.

El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado. Tengo cerca a mi defensor, ¿quién pleiteará contra mí? Comparezcamos juntos. ¿Quién tiene algo contra mí? Que se me acerque. Mirad, el Señor me ayuda, ¿quién me condenará?

▶ Salmo responsorial (114)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de la vida.*

Amo al Señor, porque escucha mi voz suplicante, / porque inclina su oído hacia mí el día que lo invoqué. R.

Me envolvían redes de muerte, / me alcanzaron los lazos del abismo, / caí en tristeza y angustia. / Invoqué el nombre del Señor, / «Señor, salva mi vida.» R.

El Señor es benigno y justo, / nuestro Dios es compasivo; / el Señor guarda a los sencillos: / estando yo sin fuerzas, me salvó. R.

Arrancó mi alma de la muerte, / mis ojos de las lágrimas, mis pies de la caída. / Caminaré en presencia del Señor en el país de la vida. R.

▶ Lectura de la carta del apòstol Santiago (St 2,14-18)

¿De qué le sirve a uno, hermanos míos, decir que tiene fe, si no tiene obras? ¿Es que esa fe lo podrá salvar?

Supongamos que un hermano o una hermana andan sin ropa y faltos de alimento diario, y que uno de vosotros les dice: «Dios os ampare; abrigaos y llenaos el estómago», y no le dais lo necesario para el cuerpo; ¿de qué sirve? Esto pasa con la fe: si no tiene obras, por sí sola está muerta. Alguno dirá: «Tú tienes fe, y yo tengo obras. Enséñame tu fe sin obras, y yo, por las obras, te probaré mi fe.»

▶ Lectura del santo Evangelio según San Marcos (Mc 8,27-35)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos se dirigieron a las aldeas de Cesarea de Felipe; por el camino, preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que soy yo?» Ellos le contestaron: «Unos, Juan Bautista; otros, Elías; y otros, uno de los profetas.» Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy?» Pedro le contestó: «Tú eres el Mesías.» Él les prohibió terminantemente decirselo a nadie. Y empezó a instruirlos: «El Hijo del hombre tiene que padecer mucho, tiene que ser condenado por los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, ser ejecutado y resucitar a los tres días.» Se lo explicaba con toda claridad. Entonces Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo. Jesús se volvió y, de cara a los discípulos, increpó a Pedro: «¡Quítate de mi vista, Satanás! ¡Tú piensas como los hombres, no como Dios!» Después llamó a la gente y a sus discípulos, y les dijo: «El que quiera venir conmigo, que se niegue a sí mismo, que cargue con su cruz y me siga. Mirad, el que quiera salvar su vida la perderá; pero el que pierda su vida por mí y por el Evangelio la salvará.»

El 3r Càntic del Servent del Senyor narra una vocació profètica: *El Senyor m'ha donat una llengua que convenç: la llengua és instrument del qui «parla en nom de Déu».* Però abans cal ser deixeble-oient; per això *el Senyor em desvetlla l'oïda perquè l'escolti.* Fidel a la paraula escoltada i, el profeta *no s'ha resistit ni s'ha fet enrere* davant l'exigència de la crida. Així el Senyor pot modelar-lo i, enmig d'ofenses, el profeta experimenta que *el Senyor l'ajuda i per això no es dona per vençut.* L'ajut del Senyor li fa dir: *Tinc a prop el qui em declara innocent.* El profeta va confiat al judici tenint un advocat defensor que demostrarà la seva innocència.

Tot això cal fer-ho vida perquè, *si no hi ha obres, la fe tota sola és morta.* Les obres d'amor certifiquen la bona connexió amb Crist pel baptisme. També sant Pau deia que *«per als qui viuen en Jesucrist només compta la fe que actua per l'amor»* (Ga 5,6)

Confessant Pere a Jesús com *el Messies* sembla curada la seva ceguesa. Però cal aclarir quin tipus de Messies realitza Jesús, el qual *els deia amb tota claredat que el Fill de l'home ha de patir molt:* perquè el seu messianisme no és triomfalista sinó l'anunciat pels Càntics del Servent del Senyor.

Pere, pensant fer-li un favor es posà a contradir-lo reflectint la mentalitat que vol un Messies triomfalista segons el model de David.

La reprensió de Jesús a Pere literalment diu: *«Posa't darrera meu».* Ser deixeble és *anar al darrera de Jesús* que és qui marca el camí a seguir.

Pere és anomenat *Satanàs* pel caràcter perturbador de la seva proposta que significa veure les coses no com Déu sinó com els homes.

Mn. José Luis Arín